

Dragi Vlado,

trebalo je sve da bude drugačije. Koliko puta u šali sam ti rekao da bih voleo da jednog dana ti meni držiš poslednji govor, ali sudbina je htela da bude obrnuto.

Čehov je rekao: Čovek je ono u šta veruje. A ti si život dao onome u šta si verovao.

Pratio sam tvoj put bukvalno od prvog dana kada si kročio na Pravni fakultet kao brucoš koji se obreo na mojoj stručnoj grupi. Radoznali mladić koji se nije ustručavao da pita, da polemíše, da razmišlja. Rodjeni retor koji je svojim govorima i pobedama ostavio neizbrisiv trag na takmičenjima u besedništvu.

Za sve ovo godine bio sam ti iskren prijatelj i sve sam mogao da ti kažem u lice, a da mi ne zameriš, jer tome prijatelji služe.

Postoji deo tebe kome sam se neizmerno divio. Tvojoj bistrini, oštroumlju, brzini kojom si grabio kroz život, tvojoj naćitanosti, tvom obrazovanju i intelektualnoj širini, tvom glumaćkom talentu i besednićkom daru, tvom gromkom glasu, tvojoj privrženosti teatru i daskama koje život znaće. Tvojoj ljubav prema rimskom pravu kojom te je zadio tvoj mentor, moj dragi Mika Milošević, tvojoj odanosti Partizanu, tvom buntovnom duhu i nepokolebljivoj upornosti. Tvojoj zaraznoj nepresušnoj energiji. Tvojoj ljubavi prema svom narodu. Svojim studentima. Kabinetu punom smeha, mladih ljudi i trofeja. Tvom osvajanju slobode. „Od slobodnog ćoveka ne može se napraviti rob, jer je slobodan ćovek slobodan i u zatvoru“, zapisao je Platon, kao da te je poznao. Da si samo malo saćekao radoao bi se ovom danu, danu kada su studenti doneli slobodu za kojom si toliko ųudeo. Ti nisi pristajao na kompromise, ti si bio svoj, nesklon bilo kakvim okovima i kalupima. Koliko smo se puta složili da nije vaųno koliko ųivimo, već kako ćemo

proživeti taj jedan život koji imamo. Nije slučajno Ljubomir Simović bio tvoj omiljeni pesnik:

Ode i vrač, i vinar žedan vina.

Ode i kotlokrp, zabacivši čelo

sa ostacima krune od inja.

Odoše junaci, bolji od boljega,

odoše živdžije, odoše ljudske ale!

Pa nećemo ni mi živeti do veka,

nismo ni mi veće budale!

Postoji deo tebe sa kojim se nisam slagao. Život te nije mazio. Tragično si izgubio oca, a kasnije si ostao i bez voljene majke. Zdravlje ti je bilo narušeno, jedna nedaća stizala je drugu. A ti nisi hteo nikoga da čuješ. Gazio si kao da ti je svaki dan poslednji. O sebi nisi hteo da brineš, nisi zastajao ni za čas. Bilo ti je sve lošije, a ti si to nosio u sebi, izbegavao si lekare i bilo kakav savet, šalio se, pričao viceve, recitovao, živio neki drugi život bežeći od stvarnosti.

Postoji i jedan deo tebe koji ti niko od nas koji te voleo neće oprostiti. Baš zato što si i ti voleo nas. To je trenutak kada si odustao. Od želje za životom, od svega, karijere, borbe, zdravlja, od sebe. Nisi to smeo zbog nas. Ali i taj neposluh, beskompromisna autodestruktivnost i to si bio ti. Sve što si mogao da si vodio računa o sebi, da si prikočio, da si verovao u sebe, nošen i bodren onima koji su ti zaista bili prijatelji, palo je u vodu onog trena kada si odustao. Ali i to je deo tebe. Živeo si po svojim pravilima i tako si i otišao. Ne sumnjam da ni negde tamo na nebu tvoj nepokorni duh nije našao mir, jer ga nije ni tražio, i nadam se da sad zabavljaš i veseliš andjele uz vrč vina kao što si nas.

Počivaj u slatkom nemiru dragi moj!